

תקות מנחם

גיליון מס'
136

יו"ל לקראת שבת פרשת וישב

ה' תת"ש שנת סגולות טובה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ

מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקילנתי אצל אד"ש אלף האשית, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בקצ"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעיני דרך אפסר, הקשר שבין שיחורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נאמרו, הנני אומיא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

אבקש מהקוראים שיצורני בהערותיהם, ותודה אראש!

לחיות עם הזמן!

ספר הקרבנות – ד

מחזור ז"ך שנה כ"ה

בעז"ה יום א' פרשת וישב, טו"ב כסלו

ה'י תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל

סיום הלכות קרבן פסח והתחלת הלכות חגיגה

וסיום הלכות חגיגה והתחלת הלכות בכורות

ביום ב' פרשת וישב ח"י כסלו – ערב יום ג' חג הגאולה – חג החגים – י"ט כסלו

ויוסף הוא הראשון מבני ישראל שירד למצרים. ז.א. שכאן התחילה הירידה למצרים, כי בגללו ובעקבותיו ירדו למצרים כל שאר בני ישראל, אביו ואחיו וכל משפחתו. וכפי שכתבנו, הירידה היא צורך העליה והיציאה ממצרים, שמאז התחילה גלות ויציאת מצרים.

ההמדהים! שבזמן שלומדים בפרשה על מכירת יוסף, לומדים ומסיימים ברמב"ם את הלכות קרבן פסח, שמבטא את יציאת מצרים!

ירידה צורך עליה

ב. ענין ה"ירידה צורך עליה", מתבטא כנ"ל בפסוק "ואנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה"; ואפשר לומר על דרך הרמז, שהמילים המבטאות את הירידה מרמזות ומבטאות את העליה והיציאה ממצרים;

בקשר לירידה למצרים אמרו האחים לאיש אשר על בית יוסף⁷: "ירדו ירדנו וגו'", וכתוב בחסידות ב"תורה אור" על הנאמר כאן לשון ירידה כפול, כי הירידה היא כפולה ירידה בגשמיות וירידה ברוחניות, וירידה לגלות זו וגם ירידה לשאר הגלויות. ו"ירידה צורך עליה", כי העליה היא גם כפולה, כמו שנאמר "ואנכי אעלך גם עלה", פעמיים עליה; עליה בגשמיות ועליה ברוחניות, ועליה מגלות זו ועליה משאר הגלויות עד הגאולה השלימה.

ויש לומר שבמילה "עלה" מרמז הענין דירידה צורך עליה; כי הירידה למצרים היתה למאתיים ועשר שנים, כמ"ש⁸: "ירדו שמה", ואומרים חז"ל⁹, והובא בפירושו רש"י: "ולא אמר לכו, רמז למתאיים ועשר שנים שנשתעבדו למצרים כמנין רד"ו".

שמחת קרבן פסח ויציאת מצרים

א. כל ההלכות שלומדים השבוע – פרשת וישב – הלכות קרבן פסח, הלכות חגיגה, הלכות בכורות והלכות שגגות – קשורים בצורה **בולטת ומדהימה** לפרשת השבוע;

הלכות קרבן פסח;

בעשיית ועבודת ואכילת קרבן פסח, מבטאים אנו את ההודי, השמחה והחגיגה של יציאת מצרים. כמו שנאמר ע"ז¹: "והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם: ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח על בתי בני ישראל וגו' ואת בתינו הצילי", ואח"כ נאמר²: "והיה כי ישאלך בנד מחר לאמר מה זאת, ואמרת אליו בחוזק יד הוציאנו ה' ממצרים וגו'". היינו שהקרבנות ואכילת הפסח היא ביטוי וזכרון וחוויה של יציאת מצרים.

ויציאת מצרים באה בהמשך והיא התיקון והביטול של הירידה למצרים. ז.א. שמהירידה למצרים התחילה ההכנה ליציאת מצרים, ובירידה מתבטאת גם היציאה ממצרים. וכפי הכלל "ירידה צורך עליה". והדבר מתבטא בדברי ה' ליעקב לפני הירידה למצרים³: "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה", היינו שבירידה למצרים כבר טמון הכח וההכנה לעליה ממצרים שבאים מכח ה"אנכי".

והירידה למצרים החלה מאז מכירת יוסף והורדתו למצרים, שע"ז מדובר בתחילת פרשתנו⁴: "וימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף, ויביאו את יוסף מצרימה", ואח"כ נאמר⁵: "והמדנים מכרו אותו אל מצרים וגו': ויוסף הורד מצרימה"⁶.

¹ בא יב, כו-כו.

² שם יג, יד.

³ ויגש מו, ד.

⁴ לו, כח.

⁵ פסוק לו.

⁶ לט, א.

⁷ מקץ מג, כ.

⁸ מקץ מב, ב.

⁹ תנחומא אות ח. בראשית רבה צא, ב. ילקו"ש קמח.

והירידה הכפולה היא צורך עליה – שגם העליה הכפולה קשורה עם 210; כי פעמיים "עלה" גימט' 210!

[ועי'פ ה"חסידישע ספרים" האחים חשבו שע"י השלכת יוסף לבור ייגמר הענין של "משיח בן יוסף", ויתחיל ענין "משיח בן דוד" (כי יהודה כבר הומלך עליהם למלך), וקיוו שיזרו את ביאת המשיח מייד! ועי"כ נאמר שם "וישבו לאכל-לחם"¹⁰, ומוקשה איך אפשר לעשות סעודה במצב כזה? אלא שזו הסעודה לקבלת פני משיח! ומתאים עם קרבן פסח, שהוא החגיגה על הגאולה].

פסח – קפיצה ודילוג שלמעלה מטו"ד

ג. ויש לקשר זאת עם השם "קרבן פסח" שמורה על העבודה באופן של פסיחה ודילוג, וכמו שאומר רש"י על הפסוק¹¹ "ואכלתם אותו בחפזון פסח הוא לה'", וז"ל: "הקרבן הוא קרוי פסח, על שם הדילוג והפסיחה שהקב"ה מדלג בתי ישראל מבין בתי מצרים וקופץ ממצרי למצרי וישראל אמצעי נמלט, ואתם עשו כל עבודותיו לשם שמים, דרך דילוג וקפיצה, זכר לשמו שקרוי פסח". היינו שעבודת ה' הקשורה בפסח צריכה להיות באופן של דילוג וקפיצה למעלה מהטבע וטעם ודעת – יציאה דרסטית וקפיצה מהגולה וה"מצרים" לגאולה!

ואולי זהו הרמז בהנ"ל שה"עלה" הוא כפול, וכמבואר בחסידות ובשיחות אד"ש שכפל מורה לא רק על כפליים בדיוק אלא על דרגא "בלי גבול" ואין סוף, היינו עבודת ה' באופן של קפיצה ופסיחה בלי גבול – "פסח"!

ויומתק עפ"י מה שכתבנו בגליונות הקודמים דברי אד"ש על דברי חז"ל "הוכח תוכיח"¹² ו"נתן תתן"¹³, שדורשים חז"ל: "אפילו מאה פעמים" – שהכפל מורה על בלי גבול וצורת השרש שכתוב כ"מקור" – מורה על בלי גבול, כי הדברים כמו שמשלתלים ממקורם ושרשם הם בלי גבול. ולכן גם בענינו "עלה" היא צורה של מקור, ולכן מורה על עבודת הפסיחה בלתי גבולית.

וכן מובא בחסידות, ואד"ש מביא זאת פעמים רבות המדרש¹⁴ עה"פ "לך לך מארצך", ש"כפלי" מורה על גאולה, והאותיות הכפולות כמו מנצפ"ך מורות על הגאולה, כי הגאולה היא בלתי גבולית, וכן בענינו "אעלך גם עלה" עליה כפולה ובלתי גבולית, שמורה על גאולה שלמעלה מסדר ההשתלשלות עד לגאולה השלימה. והכח לזה מקבלים מהירידה הכפולה למצרים ומכירת יוסף.

ע"י מכירת יוסף מצרים השתעבדו לבני ישראל

ד. ויומתק הענין עפ"י מה שמבאר אד"ש בלקו"ש פרשת וישב¹⁵, דברי הוזהר¹⁶ על מכירת יוסף: "גרים קב"ה כל דא, בגין לקיימא גזירה דגזר בין הבתרים" – הקב"ה גרם למכירת יוסף ע"י האחים כדי שתתקיים הגזירה של ברית בין הבתרים שהיהודים ילכו לגלות מצרים;

והזהר מבאר מדוע יוסף צריך לבוא למצרים דווקא ע"י שאחיו ימכרוהו – ולכאורה כדי שתתקיים ברית בין הבתרים יכל יוסף לבוא למצרים באופן ש"ייד אחיו אל תהי בו"¹⁷!

והביאור בזה; שע"י שבני יעקב שלטו על יוסף (ע"י שהם זרקו אותו לבור ומכרוהו "כאדון המוכר את עבדו"¹⁷) לפני שירד למצרים, ונהיה עבד של אחיו, וזה פעל שכשבני ישראל ירדו אח"כ למצרים לא היה למצרים שליטה מלאה על היהודים, כמו שהיה להם על כל שאר העבדים שלהם, ש"לא היה עבד יכול לצאת ממצרים"¹⁸, (ז.א. שזו קליפה רוחנית קשה ביותר שאי אפשר לינתק ולצאת ממנה). ואדרבה: היות והמצרים נהיו עבדי יוסף, ויוסף היה "עבד בני ישראל" ולכן יוצא ש"ישראל דשלטו על כולהו".

ומביאור הזהר נוספת הבנה עמוקה בענין מכירת יוסף שמודגשת בפסוק, שללא הבט על הכוונה השלילית שהיתה בזה לאחי יוסף, אבל לפועל יצא מזה טובה – "למחיה שלחני גוי לשום לכם שארית בארץ להחיות לכם לפליטה גדולה"¹⁹.

יוצא מזה שמכירת יוסף פעלה דבר והיפוכו: מצד אחי יוסף, שכוונתם (במכירה) היתה שיהיה עבד, המכירה הביאה לגלות מצרים; ומצד ש"גרים קב"ה כל דא" – מצד הכוונה והרצון של ה' – המכירה ע"י אחי יוסף נתנה את הכח לגאולה. (ע"כ תוכן דברי הלקו"ש).

ועפ"י דברי אד"ש אלה שבמכירת יוסף ניתן והיה הכח לגאולה, יומתק הנ"ל; שבזמן שלומדים בפרשה על מכירת יוסף לומדים ברמב"ם ומסיימים את הלכות קרבן פסח שמבטא את הגאולה ויציאת מצרים.

* * *

חגיגת הפסח ויציאת מצרים

ה. הלכות חגיגה גם קשורים עם הפסח; מלבד מה שבכל חג חייבים להביא קרבן חגיגה, יש לחגיגה קשר מיוחד עם קרבן פסח שכנ"ל שייך לפרשה;

בחג הפסח, מלבד קרבן החגיגה שחייבים להביא בכל חג, בערב פסח מביאים עם קרבן הפסח גם קרבן חגיגה נוסף – "חגיגת י"ד", ואמנם הטעם הוא היות והדין הוא ש"הפסח נאכל על השובע", ולכן מביאים עוד קרבן כדי שיאכלו השרש מקודם, ואח"כ יאכלו את הפסח על השובע, אבל יש לזה משמעות מיוחדת; כי לכבוד הפסח ושמות יציאת מצרים והגאולה הראשונה, שהיא שורש לכל הגאולות, מביאים ועושים חגיגה מיוחדת.

ועי"כ מוצאים בכמה מקומות בתורה שהתורה משתמשת בשרש "חג" גם בקשר לקרבן פסח וגם בקשר לקרבן חגיגה הבא עם הפסח, כמ"ש²⁰ "לא תשחט על חמץ דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח", וכן נאמר²¹ "לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר", כי החגיגה והשמחה הקשורה עם יציאת מצרים והגאולה היא שמחה כללית ביותר ובגללה באו כל הגאולות.

ובמילה "חגיגה" ישנם שני פירושים כמו שהגמ' במסכת חגיגה אומרת שני פירושים: (א) קרבן חגיגה, (ב) "חוגו חגא" –

¹⁷ לי האור החמה שם.

¹⁸ רש"י יתרו יח, ט.

¹⁹ ויגש מה, ה-ז.

²⁰ תשא לד, כה.

²¹ משפטים כג, יח.

¹⁰ פרשתנו לו, כה.

¹¹ בא יב, יא.

¹² קדושים יט, יז.

¹³ ראה טו, י.

¹⁴ תנחומא ר"פ לך.

¹⁵ ח"כ ע' 187.

¹⁶ וישב קפד, רע"א. וראה גם סוטה י"א רע"א. ופירשיי לו, יד.

היינו החגיגה והשמחה והריקודים, חג מלי מחוג – ריקודים בעיגול²² [וע"ד הצחות אולי נאמר "חג" – ר"ת: חגיגת גאולה].

חגיגת "חג החגים" – י"ט כסלו

ו. ויש להלכות אלה קשר מיוחד לחג הגאולה י"ט כסלו שבערבו מסיימים הלכות חגיגה כי י"ט כסלו הוא "חג החגים", כמ"ש הרבי הרש"ב נ"ע באגרתו הידועה בשנת ה'תרס"ב [ויש לומר שהמלה "חגיגה" – בגי' כפולה רמז לחג החגים ולגאולה כפולה, והרי י"ט כסלו הוא "ראש השנה לחסידות" וראש לגאולות, וכפל גם מורה על ענין הגאולה שבלי גבול עד הגאולה השלימה שאין אחריה גלות.

ו"י"ט כסלו קשור עם ג'; כמ"ש אדמו"ר באגרתו בקשר לגאולה: "ביום ג' שהוכפל בו כי-טוב כשקריתי בתהילים הפסוק 'פדה בשלום נפשי'²³ יצאתי בשלום מה' שלום" – היינו גם שלום כפול!

ועיין בשיחת אד"ש מה"מ בליקוטי שיחות²⁴ שמבאר הקשר של גילוי החסידות ליום ג' ש"הוכפל בו כי טוב" – "טוב לשמים וטוב לבריות".

ומעניין, שענין זה מתאים במיוחד לשנה זו, ש"י"ט כסלו חל ביום ג'.

תקות חוט השני²⁵ – הקשר לפרשת השבוע והתאריך

א. מכירת יוסף למצרים התחלה ושורש ליציאת מצרים וקרבת פסח – ירידה צורך עליה.

ב. ע"י מכירת יוסף ע"י האחים, השתעבדו המצרים לבני ישראל ונגרמה ופעלה יציאת מצרים.

ג. קרבן פסח – חגיגת יציאת מצרים.

ד. חגיגת י"ט כסלו – חג החגים.

ה. י"ט כסלו והשחרור הי' ביום ג', והשנה חל ביום ג'.

* * *

בעז"ה יום ה' פרשת וישב כ"א כסלו

סיום הלכות בכורות והתחלת הלכות שגגות

מצות בכורות – בגלל מכת בכורות ויציאת מצרים

א. כפי שכתבנו בסיום הקודם שמכירת יוסף הכתובה בפרשתנו הביאה את גלות מצרים, והיא שרש ליציאת מצרים, ובהלכות בכורות שמדובר בהם על כל סוגי הבכורות גם מן האדם וגם מן הבהמה, מרומז ומודגש ענין היציאת מצרים, כמ"ש הרמב"ם בהלכה הראשונה²⁶: "מצות עשה להפריש כל פטר רחם הזכרים בין באדם בין בבהמה טהורה, בין מן החמור וכו', שנאמר²⁷: 'קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל באדם ובבהמה [לי הוא]". והפסוק מדבר בפרשת יציאת מצרים כמ"ש מיד בפסוק שאח"ז²⁸: "זכור את היום הזה אשר

²² רש"י שם.

²³ נה, יט [ומעניין שהפסוק הוא י"ט – רמז ל"ט כסלו, ור"ת יום-טוב].

²⁴ ח"א ע' 75, ח"כ עמ' 180.

²⁵ יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

²⁶ פ"א ה"א.

²⁷ בא יג, ב.

²⁸ פסוק ג.

יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בחוזק יד הוציא ה' אתכם מזה". ובהמשך נאמר²⁹: "והגדת לבנך ביום ההוא לאמור בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים".

ואח"כ נאמר³⁰: "והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת, ואמרת אליו בחוזק יד הוציאנו ה' ממצרים מבית עבדים. . . ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרוג ה' כל בכור בארץ מצרים, מבכור אדם ועד בכור בהמה על כן אני זוכר לה' כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה".

היינו שכל הלכות הבכורות המדוברים בהלכה זו, גם הקרבת בכור בהמה וגם פדיון הבן ופדיון פטר חמור, הם לזכר מכת בכורות והצלת בכורי ישראל שהיו ביציאת מצרים, וכפי שכתבנו בסיום הקודם, מכירת יוסף שעליה לומדים בפרשה זו היא השורש והגורם לגלות מצרים ויציאת מצרים.

[וכן פדיון הבן מורה על גאולת ישראל "בני בכורי ישראל" מהגלות, מתחיל מיציאת מצרים].

פדיון הבן – בגלל מכירת יוסף

ב. יש עוד קשר נפלא בין מכירת יוסף לפדיון הבן, וכפי שמביא כ"ק אד"ש מה"מ בלקו"ש הני"ל³¹ את הירושלמי³²: "לפי שמכרו בכורה של רחל (יוסף) בעשרים כסף, יהיה כל אחד ואחד פודה את בנו בכורו בעשרים כסף (שהן חמש שקלים)", היינו שבגלל המעשה של מכירת יוסף יהודים נתחייבו פדיון הבכור בחמישה שקלים.

ושואל כ"ק אד"ש בלקו"ש שם ששמע מהירושלמי שפדיון הבן הוא כתיקון לעוון מכירת יוסף, ופדיון הבן הרי לא בא בגלל ענין שלילי אלא כמו שאמר הכתוב שבא על נס ההצלה של הבכורות – ענין חיובי!:

וההסבר בזה מבאר אד"ש (בתמצית ובקיצור כפי מה שכתבנו בסיום הקודם בשם הזהר) שמכירת יוסף היא הגורם והשורש של גאולת מצרים, שבגלל שיוסף נהיה עבד לאחים ומצרים נשתעבדו ליוסף וע"כ כל מצרים משועבדים לבני ישראל וע"כ יכלו לצאת משם (ולא כשאר העבדים של מצרים שאף אחד לא יכל לצאת משם), היינו שזה הענין החיובי במכירת יוסף שהקב"ה גרם זאת כדי שיוכלו לצאת ממצרים ומתאים לתשלום הפדיון הבן שהוא ענין חיובי.

פדה בשלום – פדיון הבן

ג. בספר השיחות ה'תשנ"ב³³, מקשר כ"ק אד"ש מה"מ את חג הגאולה י"ט כסלו ו"פדה בשלום נפשי", ומאמר חז"ל ע"ז "כל העוסק בתורה ובגמ"ח וכו' מעלה אני עליו כאלו פדאני לי ולבני מבין אומות העולם"³⁴, עם מצות פדיון הבן – שהקב"ה צריך לפדות ופודה את כל אחד ואחת מבני ישראל ("בני בכורי ישראל"); והדבר נפלא! שבימי חג הגאולה י"ט-כ"ף כסלו, לומדים ברמב"ם את הלכות בכורות המדברים על מצות פדיון הבן!

²⁹ פסוק ח.

³⁰ פסוקים יד-טו.

³¹ ח"כ פ"י וישב ע' 185.

³² שקלים פ"ב סה"ג. וכ"ה בב"ר פרשתנו עה"פ (פפ"ד, יח). ועוד.

³³ ע' 168 (הערה 11) – שיחת מוצאי חג הגאולה יט-כף כסלו, ב"יחידות" כללית.

³⁴ ברכות ח, רע"א.

תקות חוט השני²⁵ – הקשר לפרשת השבוע והתאריך

- א. קרבן בכורות ופדיון הבן בגלל מכת בכורות ביציאת מצרים שבאה ע"י מכירת יוסף.
- ב. פדיון הבן – מורה על גאולת ישראל מהגלות, מתחיל מיציאת מצרים.
- ג. "פדה בשלום נפשי" – שנאמר ב"ט כסלו, כל העוסק בתורה כאילו פדאני לי ולבני – פדיון הבן.

* * *

בעז"ה יום ג' פרשת מקץ כ"ו כסלו – יום ב' דחנוכה סיום הלכות שגגות והתחלת הלכות מחוסרי כפרה כפרת שעירי החטאות

- א. הלכות שגגות התחילו בפרשת וישב וגם להן יש שייכות בולטת לפרשה ולמכירת יוסף;
כפי המבואר במדרשים שכל חטאות הציבור באים משעירים, גם ככפרה על מכירת יוסף שהיה שם "וישחטו שעיר עזים"³⁵, [וכן הרבה חטאות היחיד שע"כ מדובר ברוב הלכות שגגות החטאת היא שעירה או כבשה, ואם הציבור טעו ע"פ ב"ד בעבודה זרה, (שע"ז מדובר בהלכות אלה)³⁶] "מביאין פר לעולה ושעיר לחטאת מכל שבט ושבט".
וב"תורת כהנים"³⁷ פרשת שמיני עה"פ³⁸ "ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת", אומר: "אתם יש בידכם בתחילה – וישחטו שעיר עזים", היינו שקרבן בני ישראל ביום הקמת המשכן, השעיר לחטאת, ככפרה על ה"וישחטו שעיר עזים".

- וב"תורה שלמה" מביא מ"ש ב"מורה נבוכים"³⁹: "החכמים ז"ל שמו טעם היות כפרת ציבור לעולם בשעירים, בעבור שחטא עדת ישראל כלה הי' בשעיר, רמז למכירת יוסף הצדיק, שנא' בעניינו וישחטו שעיר עזים".
וב"שכל טוב": "ולפיכך בכל מקום השעיר לחטאת, יבוא דמו ויכפר על דם הדומה לו, וכתוב כי הדם הוא הנפש".

תקות חוט השני²⁵ – הקשר לפרשת השבוע והתאריך

- א. חטאות הציבור (וחלק מחטאות היחיד) בשעירים – כפרה על ה"וישחטו שעיר עזים" במכירת יוסף.

* * *

התגובה על המאורע בהודו הי"

בהמשך למ"ש בגליון הקודם (מס' 135) התגובות על המאורע הנורא והמחריד בהודו (בנוסף למ"ש בצריך להיות תמימות באמונה, בה', "תמים תהי' עם הוי' א-לוקיך", וכן צריך לחזק ולתקן בין החסידים וכלל ישראל האחדות והצניעות!), כדאי להוסיף מה שדיבר אד"ש והגיב אחרי תאונת הדרכים המחרידה בארה"ק, שהיתה למחרת חג השבועות ה'יתשל"ד, שם נהרגו הרב הזקן של כפר חב"ד – הרב שני"ז גרעליק, ועוד 3 מאנ"ש, וכן באותו שבוע הי' אסון ילדי מעלות שמחבלים מאש"ף הרגו במעלות 21 נערים הי"ד מצפת שהיו שם בטיול.

³⁵ פרשתנו לו, לא.

³⁶ פ"יב הי"א.

³⁷ פ"ט.

³⁸ שמיני ט, ב.

³⁹ ח"ג פמ"ו.

ובשבת אחרי שבועות אמר אד"ש בהתוועדות: מכיוון שהי' מ"ש בתוכחה "והפלא הי' את מכותך", בין אצל חב"ד ובין בציבור של ארץ הקודש, צריך להיות "והפלא" בצד הטוב! היינו שצריכים לעומת זאת לעשות בדברים הטובים באופן של "והפלא" יוצא מגדר הרגיל!
ואז הכריז אד"ש מה"מ והורה על "5 המבצעים" (היינו בנוסף ל"מבצע תפילין" עליו הורה אד"ש לפני "מלחמת ששת הימים", עוד 4 "מבצעים": "מבצע תורה", "מבצע מזוזה", "מבצע אהבת ישראל" ו"מבצע בית מלא ספרים").

ואמר אד"ש מה הפירוש "והפלא"; להניח תפילין עם יהודי שגר על הבלוק שלך, לא נקרא "והפלא", כמו שאתה מדבר אתו ואומר לו "בוקר טוב" ודורש בשלמו, פשוט שצריך להניח לו תפילין; "והפלא" – פירושו ללכת למקום רחוק שאתה לא רגיל, ושם למצוא יהודי ולהניח לו תפילין.

ואז הסביר הרבי את המושג "מבצע";

יש "בצע" – לבצע, ויש "מבצע"; בצע – שהאדם בעצמו עושה ומבצע (כי יש גם "בצע" לטובה, כמשי"נ בפרשתנו וישב "מה בצע כי נהרוג את אחינו", סימן שיש גם בצע לטובה) ו"מבצע" – היינו שמשפיעים על מישהו אחר או אחרים, כמו אוכל ומאכיל.

ואז הסביר אד"ש הסיבה על 5 מבצעים; (א) בלוחות הברית היו 5 דברות על לוח א' [ומזה הובן שאח"כ שנהיו 10 מבצעים הן ע"ד "עשרת הדברות" של דורנו! ע"ד הגמ' "בא חבוקוק והעמידן על אחת] ולמרות שאח"כ הוסיף אד"ש על 10 המבצעים, המשיך לקרוא להם "10 מבצעים".

(ב) מכיון שהיו מאורעות בלתי רצויים שקשור עם הי' גבורות, ולכן עושים לעומ"ז הי' מבצעים להגנה ושמירה – מעין הי' חסדים.

וע"כ כעת חשוב שנוסיף באופן של "הפלאה" – "והפליא" בכל הי'מבצעים" והוראות אד"ש, בכל העניינים "טוב לשמים וטוב לבריות", "בין אדם למקום ובין אדם לחברו" ומעתה אך טוב וחסד ירדפו אותנו, כלל ישראל, כל ימי חיינו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות

הרך הנימול מנחם מענדל שיחי

בן הרה"ת חיים ישראל שיחי

להכנסו בבריתו של אאע"ה

ביום ג' פרשת וישב חג הגאולה, "חג החגים" – "י"ט כסלו"

הי' תהי' שנת סגולות טובה

נדפס ע"י זקניו הרה"ג הרה"ת ישע"י זושא ורעיתו שיחי

ווילהלם

שירונו הוריו וזקניו ממנו רוב נחת יהודי חסידותי

ויזכו לגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים

מתוך דרכי החסידות ובריאות ושמחה ואושר

תמיד כל הימים!